

mondott ünnepi beszédet. Ünnepi beszédében méltatta a költő művészi pályafutását, költői és emberi magatartását, és beszélt korunk költészetének jelentőségéről. „A lírai költészetre szükség van. A költészet funkciója minden korszakban más és más. Sokfajta színe, formája és módosulása van a költészetnek. Éppen ezért a líra képviselőit az egész világon ma nagy felelősség jellemzi.”

Ezután Ágh István, Ratkó József, Papp Lajos, Simai Mihály és Garai Gábor költők olvastak fel verseikből, illetve Bárány Frigyes, Horváth Gyula, Kovács István, Demjén Gyöngyvér, Szabó Kálmán és Neményi Lili adtak elő műveikből. Az értékes és színvonalas irodalmi estet Versényi Ida, a Szegedi Nemzeti Színház rendezője szerkesztette és rendezte.

Az irodalmi estet követő vacsorán a Mező Imre kollégiumban dr. Forgó István, a városi tanács vb-elnöke mondott köszönetet a költőknek és a közreműködő előadóművészeknek, majd átnyújtotta a Jó-

feleselése egy-egy örömpillanat képi megfogalmazása.

Ritka alkalom ilyen harmonikus festői világgal találkozni tárlatainkon. Ez tette ünnepé Szalay kiállítását. Ez a hitelesen — mert a konfliktusokról is tudó, de feloldásukban bizó — harmonikus világ megerősít minket is emberi reményeinkben. És megerősít abban, hogy Vásárhely példájára, a *művészi magatartás* vásárhelyi megoldására úgy tekintünk, mint olyan útra, melynek tanulságai messze túlnőnek e szép, alföldi kisvárosban.

TRENCSÉNYI LÁSZLO

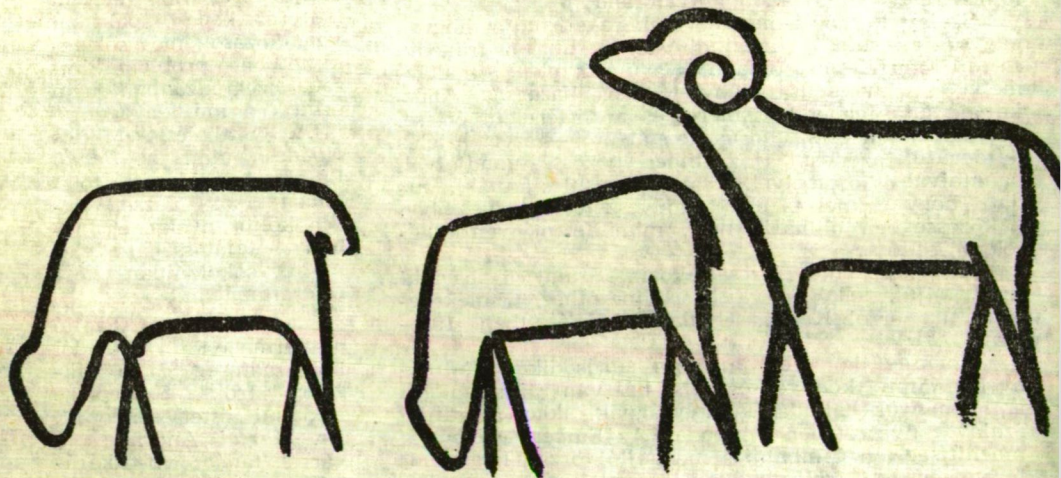
LEHEL ISTVÁN KIÁLLÍTÁSA

Amire a „hivatalos” szervek nem vállalkoztak, megtette egy rendeltetése szerint nem tárlatrendezésre hivatott intézmény: emeleti klubjában *Lehel István* munkáiból tartott bemutatót a *Szegedi Akadémiai Bizottság*.

A kiállítás helye jól jelzi, hogy *Lehel István* esetében nem egy tárlatról tárlatra szereplő festőművészről van szó, hanem olyan valakiről, aki képeinek csak nagy elvétve, s nem a megszokott falakon kap teret. *Magára hagyatottságot, kirekesztést* egyaránt lehet emlegetni *Lehel István*ról szólván, hiszen helyzete — amibe immár évtizedek óta került — más szavakkal nemigen minősíthető.

Mintha nem is volna, úgy marad munkássága évről évre említetlen, és csupán a *Kortárs* meg a *Tiszatáj* lapjain feltűnő rajzai jelzik alkalomadtán, hogy él és dolgozik Szegeden a festőecsetnek egy különös „forgatója”.

Hogy honnan ez a még képzőművészeknél is szokatlan magányra ítéltség? Onnan, hogy *Lehel István* nem úgy és főképpen nem azt fest, amit a kiállításokon szereplőktől általában megszoktunk. Az ő világa a *mikroszkóp* lenséjén át tűnik fel, s a szabad szemmel nem látható élőlényeket mutatja. Ha úgy tetszik, mikroorganizmusokat; ha úgy tetszik, véglényeket tár

LEHEL ISTVÁN RAJZA